

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. U.**, zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2017, č. j. KRPU-242839-43/ČJ-2016-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 42 A 3/2017 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242839-15/ČJ-2016-040022, zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody

za účelem jeho předání do Bulharska podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Žalobce byl dne 24. 11. 2016 v 5:00 zajištěn hlídkou Policie České republiky, která zjistila, že cestoval v úkrytu srbského kamionu společně s dalšími 17 osobami různé státní příslušnosti. Žalobce při kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, v důsledku čehož podle hlídky Policie České republiky existovalo podezření, že na území České republiky vstoupil a pobýval zde neoprávněně. Žalobce uvedl, že vycestoval z Pákistánu cca 5 měsíců před svým zajištěním a postupně cestoval přes Írán, Turecko, Bulharsko, Srbsko až do České republiky s tím, že jeho cílovou zemí bylo Německo, kam měl být dopraven v úkrytu srbského kamionu. Žalobce sám připustil, že si je vědom svého nelegálního vstupu na území České republiky. Žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné vazby, směřuje do Německa, má bratrance v Belgii a jeho rodina žije v Pákistánu. Dále uvedl, že Pákistán opustil ze strachu z Tálibánu, neboť zde pracoval pro organizaci AMAN COMMITTEE, která upozornila na vazby mezi pákistánskou armádou a Tálibánem. Jeho rodina za ním měla přicestovat do Evropy poté, co se zde usadí.

[3] Žalovaná porovnáním otisků prstů v systému EURODAC zjistila, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Podle žalované proto Ministerstvo vnitra na základě poskytnutých informací zahájí řízení o předání žalobce do Bulharska. Žalovaná zkoumala, zda není s předáním žalobce do Bulharska spojené riziko ponižujícího či nelidského jednání, avšak v případě žalobce jej neshledala. Rovněž upozornila, že systém mezinárodní ochrany v Bulharsku nevykazuje systémové nedostatky. Připomenula, že Bulharsko odstranilo nedostatky, které mu ve stanovisku z ledna 2014 vytýkal UNHCR. Systémové nedostatky neosvědčují zprávy nevládních organizací ani Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o aktuálním stavu provádění prioritních opatření v rámci Evropského programu pro migraci ze dne 10. 2. 2016. Předání žalobce do Bulharska je podle žalované reálné. Zajištění žalobce i samotná délka jeho zajištění je přiměřená okolnostem případu a předpokládané délce řízení o předání. Žalovaná konstatovala, že zajištění i předání žalobce nezasáhne nepřiměřeně do jeho práva na rodinný a soukromý život. Podle žalované je zřejmé, že žalobce nedodržel podmínky žadatele o mezinárodní ochranu v Bulharsku a ze země vycestoval. Pro případ, že by žalobce nebyl zajištěn, lze důvodně předpokládat, že by nezákonně pokračoval do Německa. Aplikace jiných opatření za účelem vycestování proto nebyla v daném případě na místě.

[4] Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016, č. j. KRPU-242839-33/ČJ-2016-040022, podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu trvání zajištění o 31 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené předcházejícím rozhodnutím o zajištění, a to za účelem přípravy předání žalobce podle nařízení Dublin III.

[5] V záhlaví popsaným rozhodnutím žalovaná podle stejného ustanovení prodloužila dobu trvání zajištění o 38 dnů od uplynutí doby prodlouženého zajištění dle předcházejícího rozhodnutí žalované.

[6] Dne 6. 2. 2017 byl žalobce předán do Bulharska.

[7] Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

pokračování

II. Rozsudek krajského soudu

[8] Krajský soud konstatoval, že námitky žalobce směřovaly výlučně k otázce, zda byl účel zajištění alespoň potenciálně realizovatelný, tedy jestli bude jeho případné předání do Bulharska v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované krajský soud neshledal, že by se žalovaná existencí systémových nedostatků nezabývala. Rovněž upozornil, že na žalovanou nelze v řízení o zajištění, resp. o prodloužení zajištění, klást takové nároky jako v řízení o předání. Podle krajského soudu žalovaná musí toliko zabezpečit, že bude zajištěn jen cizinec, který vyčká v zajištění na řízení o předání, jehož výsledkem může, ale nutně nemusí být jeho předání do příslušného členského státu. Zajištění cizince proto bude vyloučeno jen v případech, je-li *a priori* zřejmé, že účel zajištění nemůže být naplněn, a to kupříkladu tehdy, pokud by byly transfery do příslušného členského státu zcela zastaveny, případně by bylo vydáno stanovisko o nevydávání cizinců do daného členského státu ze strany EU či správních orgánů. V ostatních případech platí domněnka, že je předání možné.

[9] Krajský soud nepopřel, že některé mezinárodní organizace apelují na členské státy, aby žadatele o mezinárodní ochranu nevydávaly do Bulharska, a to z důvodu systémových nedostatků v azylovém řízení a nedostatečnosti materiálních podmínek v uprchlických zařízeních a detencích. Žalovaná však i s přihlédnutím k stanoviskům některých mezinárodních organizací odůvodnila, proč může dojít k naplnění účelu zajištění, a krajský soud se s její argumentací ztotožnil.

[10] Krajský soud doplnil, že uvedené závěry nejsou v rozporu s rozsudky soudu v Haagu ze dne 13. 5. 2016 (č. 16/7663 a 16/7665), neboť ani ty striktně nevylučují možnost předání žadatele o mezinárodní ochranu do Bulharska. Krajský soud nepřistoupil k provedení důkazu dokumentem Asylum Information Database z února 2017, který popisuje stav k 31. 12. 2016, neboť jej považoval za nadbytečný. Dokument byl zveřejněn až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaná se v dostatečné míře zabývala otázkou, zda předání žalobce do Bulharska je potenciálně možné na základě podkladů, které měla k dispozici v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že v otázce možnosti zajistit cizince za účelem předání do jiného členského státu nelze čekat na vydání oficiálního stanoviska ústředních správních úřadů či orgánů Evropské unie. Takový závěr může učinit i žalovaná na základě analýzy vyjádření příslušných soudů a evropských či tuzemských institucí, popřípadě již na základě zpráv neziskových organizací, které se danou problematikou zabývají. Stěžovatel poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 Azs 98/2016 - 35, uložil krajskému soudu povinnost vypořádat se s námitkami vůči azylovému systému v Maďarsku. Podle stěžovatele tak měl krajský soud posoudit jeho námitky vůči azylovému systému v Bulharsku. To však neučinil, čímž zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností.

[12] Stěžovatel zdůraznil, že Bulharsko není schopné zajistit řádný průběh azylového řízení, a to v důsledku systémových vad azylového systému. Stěžovatel tak neměl být zajištěn, neboť nemohl být naplněn smysl jeho zajištění. Stěžovatel poukázal na zprávu Bulharského helsinského výboru vypracovanou společně s Evropskou radou pro uprchlíky a exulanty (ECRE), podle které tamní azylový systém trpí zásadními nedostatky.

[13] Stěžovatel upozornil na vady v samotných řízeních o udělení mezinárodní ochrany. V Bulharsku je stále velký nedostatek tlumočnicků, což má za následek neúměrnou délku řízení. Finance určené pro výkon azylové agendy jsou značně poddimenzované a žadatelům o mezinárodní ochranu není pravidelně poskytována právní pomoc, přičemž jsou navíc nuceni žít v nedostatečných materiálních podmínkách (jídlo je poskytováno jen dvakrát denně, lékařská péče je omezena na urgentní zákroky, v březnu 2015 úřady ukončily se zpětnou platností poskytování finančního příspěvku). Jejich samotná registrace bývá často oddalována se záměrem docílit toho, aby žadatelé o mezinárodní ochranu nepožádali. Žadatelé o mezinárodní ochranu nejsou nijak do společnosti integrováni a jsou v důsledku nedostatečné integrační a materiální podpory vystaveni riziku bezdomovectví a neřešitelné sociální situace. Podle stěžovatele zde dochází k systematické diskriminaci občanů Pákistánu, kteří jsou zajišťováni na neúměrně dlouhou dobu. Stěžovatel upozornil, že není *prima facie* ekonomickým migrantem, neboť uvedl, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je pronásledování ze strany Tálibánu.

[14] Stěžovatel považuje za nepřijatelný názor krajského soudu, podle něž je nadbytečné provedení důkazu aktuální zprávou *Asylum Information Database, Country report: Bulgaria* z února 2017. Tato zpráva sice byla skutečně zveřejněna až po vydání napadeného rozhodnutí žalované, ovšem popisuje stav v bulharském azylovém systému k 31. 12. 2016, tedy poměrně aktuálně před vydáním rozhodnutí. Bezpochyby se tak jedná o nejčerstvější a relevantní zdroj nestranných informací o bulharském azylovém řízení, z níž lze dospět k názoru k eventuální přijatelnosti nebo nepřijatelnosti předání stěžovatele do Bulharska.

[15] Stěžovatel uzavřel, že jeho předání do Bulharska je v důsledku rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nemožné a jeho zajištění je nezákonné. Navrhl proto Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podrobně hodnotila situaci v Bulharsku s ohledem na posouzení překážek předání dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Stěžovatel v rámci správního řízení tvrdil, že o mezinárodní ochranu nežádal, což je v rozporu s výsledky porovnání otisků prstů v systému EURODAC. Vyznívá tak rozporuplně jeho tvrzení, že bulharské úřady odrazují potenciální žadatele o mezinárodní ochranu od podání této žádosti a že občané Pákistánu jsou v Bulharsku diskriminováni v délce detence (průměrná detence 6,5 měsíce), neboť stěžovatel pobýval v Bulharsku pouze 2 měsíce (nadto není zjevné, zda v detenci či nikoli). Žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nezatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud vysvětlil, jaké důvody jej vedly k tomu, že rozhodnutí žalované ve vztahu k posouzení azylového systému v Bulharsku neshledal nepřezkoumatelným. Krajský soud nevycházel z předpokladu, který předestírá stěžovatel, že je třeba čekat na závazná

pokračování

stanoviska ústředních orgánů státní správy či Evropské unie; naopak aproboval závěry žalované, která provedla vlastní posouzení fungování bulharského azylového systému a dospěla k závěru, že netrpí systémovými nedostatky, pro které by nebylo možno stěžovatele s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III do Bulharska předat.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 Azs 98/2016 - 35, a namítal, že bylo povinností krajského soudu vypořádat se se všemi dílčími námitkami týkajícími se nedostatků bulharského azylového systému obsaženými v žalobě. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě, kdy se příslušný správní orgán alespoň v základních rysech zabýval otázkou překážky předání stěžovatele dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, je na krajských soudech, aby k žalobním námitkám posoudily podloženost a správnost těchto závěrů. Této povinnosti krajský soud v nyní souzené věci dostal.

[21] Žalovaná v případě stěžovatele otázky možných překážek předání dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III posoudila plně přezkoumatelně a podrobně. Uvedla, že v Bulharsku státní moc dodržuje lidská práva a je schopna jejich dodržování zajistit, umožňuje činnost nezávislým právníkům osobám dohlížejícím na tato práva. Žalovaná odkázala na judikaturu správních soudů, podle níž snížený komfort z důvodu přetíženosti přijímacích a pobytových středisek nelze charakterizovat jako riziko ponižujícího či nelidského zacházení. Na základě výpovědi cizinců měla žalovaná za prokázané, že přijímací i pobytová střediska jim poskytují ubytování, základní hygienické zázemí a stravu. Na úrovni Evropské unie, SDEU či ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky v bulharském řízení ve věcech mezinárodní ochrany dosahující rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaná připomněla, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky sice v lednu 2014 vydal stanovisko, ve kterém apeloval na členské státy, aby nevracely žadatele o mezinárodní ochranu zpět do Bulharska; již v dubnu 2014 však toto stanovisko revidoval a shledal významné zlepšení podmínek i přístupu Bulharska k žadatelům. Úřad Vysokého komisaře pouze apeloval na členské státy, aby prováděly individuální posuzování konkrétních případů, a to zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám. Žalovaná následně konstatovala, že stěžovatel je zdrav, nebere žádné léky a není žádný důvod zařadit jej do skupiny zranitelných žadatelů. Žalovaná uvedla, že si je vědoma zpráv nevládních organizací (ECRE, Amnesty International), které poukazují na nedostatky v bulharském azylovém řízení a v podmínkách pro přijímání uprchlíků. Ztotožnila se však se závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 3. 2016, č. j. 42 Az 2/2015 - 41, podle kterého se nejedná o natolik závažná pochybení, které by vyloučila aplikaci kritéria příslušnosti dle nařízení Dublin III. Žalovaná dále odkázala na sdělení Evropské komise o současném stavu implementace prioritních opatření v rámci Evropského programu pro migraci ze dne 10. 2. 2016, z něž je patrné, že podle evropských orgánů podmínky přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku splňují standardy dané právem Evropské unie.

[22] Krajský soud pak ve svém rozhodnutí s těmito závěry plně ztotožnil a konstatoval, že žalovaná provedla dostatečnou úvahu ve vztahu k existenci systémových nedostatků dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zdůraznil, že v řízení o zajištění cizince není prostor k provádění rozsáhlého dokazování či dalších procesních úkonů. Je proto naprosto zřejmé, že deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíly nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy EU. K tomu však v daném řízení nedošlo. Nejvyšší správní soud i vzhledem k rozsahu a kvalitě odůvodnění žalované za dostatečné. Není nutno po krajském soudu

požadovat, aby opakoval argumentaci žalované, která dostatečně reaguje na všechny žalobní námitky (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[23] Nejvyšší správní soud považuje za nutné připomenout, že stěžovatel se v nyní souzené věci bránil žalobou proti rozhodnutí o prodloužení zajištění. K povaze tohoto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, č. 2936/2013 Sb. NSS (bod 37 a násl.). V něm konstatoval, že „[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ Ačkoli v citované věci šlo o zajištění cizince dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nikoli dle § 129 odst. 1 a 3 téhož zákona, a potencialita obou zajištění byla sporná v různých aspektech, lze konstatovat, že nároky na odůvodnění uvažování o prodloužení zajištění jsou v obou typových situacích obdobné a váží se zejména na aktualizaci skutkových okolností a s tím spojené zevrubné vyličení potřeby prodloužení doby zajištění.

[24] Dále je pak nutno připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19, podle kterého „žalovaná musí do rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do příslušného členského státu explicitně zahrnout úvahu ohledně absence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení.“ Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že se žalovaná v rozhodnutí o prvotním zajištění zabývala otázkou systémových nedostatků skutečně zevrubně, zejména na str. 5 až 7 rozhodnutí ze dne 25. 11. 2016; tyto důvody obstály i při soudním přezkumu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54).

[25] Žalovaná v následném rozhodnutí o prodloužení trvání zajištění stěžovatele zopakovala své úvahy týkající se absence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (s. 5 – 7; podrobněji viz výše bod [21]) a dále uvedla, že předání stěžovatele je reálné, neboť žalované nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání na území Bulharské republiky uskutečněno. Nejvyšší správní soud má za to, že z uvedeného nemohou vyvstat jakékoli pochybnosti o tom, zda se žalovaná otázkou potenciality transferu zabývala i v rámci rozhodnutí o prodloužení trvání zajištění.

[26] V této souvislosti je pak nutno zmínit, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje totožné námitky jako proti prvotnímu rozhodnutí o zajištění, tedy že jeho předání do Bulharska je z důvodu systémových nedostatků tamního azylového řízení nepřípustné. Jak již bylo zmíněno výše, rozsudkem ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54, (týkajícím se prvotního zajištění stěžovatele) soud tyto námitky neshledal důvodnými a kasační stížnost zamítl. Ani v nynějším řízení o prodloužení stěžovatelova zajištění neshledal soud důvod, proč by se měl odchýlit od svého dříve provedeného právního posouzení. Žalovaná dostala svým povinnostem týkajícím se požadavků na obsah rozhodnutí o prodloužení zajištění. Ve svém rozhodnutí vysvětlila, proč se nedomnívá, že by nedostatky bulharského azylového systému byly natolik závažné, že by vedly k závěru o nemožnosti předání stěžovatele podle čl. 3 odst. 2 nařízení. Podrobně zkoumala podmínky azylového řízení v Bulharsku a konstatovala jejich nezměněnost od doby rozhodnutí o prvotním zajištění. Současné uvedla též důvody, proč je nutno dobu zajištění prodloužit (s. 7 rozhodnutí žalované).

pokračování

[27] I v nyní souzené věci pak soud poukazuje na to, že se žalovaná nad uvedený rámec zjišťování informací o členském státu zabývala i hodnocením zpráv a požadavků různých nevládních organizací. Z důvodů uvedených v jejím rozhodnutí i rozsudku krajského soudu, které se zabývají i skutečnostmi uvedenými v kasační stížnosti a na něž proto Nejvyšší správní soud zcela odkazuje, přitom nevyplyvá, že by systém mezinárodní ochrany v Bulharsku vykazoval systémové nedostatky takového charakteru, že by bránily předání stěžovatele do této země. Jak konstatoval soud již v předcházejících stěžovatelových věcech, žalovaná je při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a to v tom rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení. V případě stěžovatele jde o řízení o zastavení žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost (§ 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a o určení státu příslušného k posouzení podané žádosti. Nejvyššímu správnímu soudu je přitom z úřední činnosti známo, že v tomto navazujícím řízení brojil stěžovatel proti rozhodnutí o svém předání do Bulharska správní žalobou a následně též kasační stížností (řízení o ní je vedeno u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Azs 122/2017). Právě v tomto řízení budou případné systémové nedostatky bulharského azylového systému podrobeny podrobnějšímu zkoumání, neboť přímým důsledkem tohoto rozhodnutí (na rozdíl od rozhodnutí o prodloužení zajištění) bylo předání stěžovatele do Bulharska.

[28] Stěžovatel v závěru namítal, že krajský soud neměl odmítnout provedení důkazu zprávou *Asylum Information Database, Country report: Bulgaria*. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. je krajský soud oprávněn zvážit, které z navržených důkazů provede, nebo zda je jejich provedení nadbytečné a pro posouzení věci nepodstatné. Případné odmítnutí provedení důkazu však musí soud v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit (rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS).

[29] Krajský soud odmítl provést navržený důkaz jednak proto, že byl vydán až po rozhodnutí žalované. Tento dílčí argument krajského soudu je však nutno označit za nesprávný. Předložená zpráva sice byla skutečně vydána až v únoru 2017, tedy až v měsíci následujícím po vydání rozhodnutí žalované, nicméně obsahově se vztahovala k období do 31. 12. 2016, tedy k době, ke které žalovaná posuzovala stav bulharského azylového systému. Obstojí nicméně druhá část důvodů, pro které krajský soud navržený důkaz neprovedl. Krajský soud konstatoval, že provedení tohoto důkazu je nadbytečné, neboť žalovaná se v dostatečné míře zabývala otázkou možnosti předání stěžovatele do Bulharska na základě podkladů, které měla k dispozici. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením krajského soudu ztotožňuje.

V. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[31] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Ing. Jakub Backa provedl v řízení

před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovenému zástupci náleží částka 714 Kč, tj. 21 % DPH z částky 3.400 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tak činí 4.114 Kč a bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu